

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. április 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2012. június 27. napján kihirdetett Kb.I.7/2009/52. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező rész 1. pontjában értékelt cselekményeit 6 rb. - ebből 3 esetben folytatólagosan - költségvetési szerv önálló intézkedésre jogosult dolgozója által elkövetett vesztegetés büntettének (Btk. 252. § (1) bekezdés) **minősíti**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) évi börtönbüntetésre **enyhíti**.

A BL00004/2005. letéti szám alatt kezelt 5.000.0000 (ötmillió) forint óvadék a börtönbüntetés letöltésének megkezdését követően a vádlottnak visszajár.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 3.810 (háromezer-nyolcszázötz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2008. december 8. napján kihirdetett 6.Kbf.5/2008/9. számú végzésével a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa KB.V.371/2004/147. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2012. június 27. napján kihirdetett KB.I.7/2009/52. számú ítéletével a vádlottat 6 rb. - ebből 3 esetben folytatólagosan elkövetett - a Btk.252.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő költségvetési szerv önálló intézkedésre jogosult dolgozója által üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette, és a Btk.276.§-ába ütköző magánokirat-hamisítás vétsége miatt - halmazati büntetésül - 3 évi börtönbüntetésre, 2 év közügyektől eltiltásra, 200.000 Ft pénzmellékbüntetésre, és 1.662.500 Ft vagyonekobzásra ítélte. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és az

előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról. Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket részben elkobozni, részben pedig kiadni rendelte. Az eljárás során befizetett 480.000 Ft pénzüsszeg visszatartását rendelte el. Az eljárás során felmerült bűnügyi költség tekintetében úgy rendelkezett, hogy abból 295.039 Ft-ot köteles a vádlott megfizetni, míg a fennmaradó 242.169 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész a vádlott büntetésének súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, majd mellékelte fellebbezése indokolását is. Ebben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés nem szolgálja a büntetéskiszabási célokat, ezért annak súlyosítása indokolt. Indítványozta hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását a vádlottal szemben.

A vádlott és védője elsősorban felmentés, másodlagosan pedig enyhítés érdekében jelentette be fellebbezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.895/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményeit is. Nem értett egyet azonban az általa alkalmazott büntetéssel, mivel álláspontja szerint az anyagi jogszabályt sértően enyhe. Indítványozta ezért az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás súlyosítását az enyhítő szakasz mellőzésével, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője fellebbezését továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság körültekintően folytatta le a büntetőeljárást, ítélete felülbírálatra alkalmas. Felhívta a figyelmet azonban arra, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elkövetése közel tíz éve történt, érthetetlen ezért az ügyész súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezése. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján álláspontja szerint a vádlott felmentése ugyanúgy megindokolható, mint bűnösségének megállapítása. Kifejtette, hogy amennyiben a másodfokú bíróság védencét bűnösnek találná, a tíz éve húzódó büntetőeljárás már önmagában is elérte hatását. Ezért olyan büntetés kiszabását indítványozta, amely az előzetes fogvatartásban töltött idővel kitöltöttnek tekinthető.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy továbbra sem érzi magát bűnösnek a terhére rótt vesztegetésben és fenntartotta azon álláspontját is, hogy nem minősült önálló intézkedésre jogosult személynek a cselekmény elkövetésekor. Csatlakozott

védőjéhez és méltányos jogkövetkezmény alkalmazását kérte, kiemelte, hogy a büntetőeljárás alatt anyagilag tönkre ment.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta. A szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat számba vette. A vádlott korábbi eljárásban tett vallomását felolvasással tette a bizonyítás részévé, mivel a megismételt eljárásban érdemi vallomást nem tett. A vádlott érdemi védekezését összevetette a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásaival, az okirati bizonyítékokkal, és a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagokkal. Ez utóbbi bizonyítékot - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 74/2009. számú BK véleményére - törvényesen használta fel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése útján a vádlottra nézve terhelő tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács bizonyítékokat értékelő tevékenysége mindenre kiterjedő, az logikai hibáktól mentes. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokú ítélet mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért az felülbírálatra alkalmas.

A vádlott és védője fenntartották azt a bizonyítás-kiegészítésre irányuló indítványukat, amely arra irányult hogy a másodfokú bíróság a lehallgatási jegyzőkönyvek egyikét tárja a vádlott elé. A tárgyalási jegyzőkönyv adatai alapján megállapítható, hogy ez az elsőfokú eljárásban megtörtént, ezért a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a jegyzőkönyv vádlott elé tárását.

A vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A másodfokú eljárásban nem álltak fenn a feltételei eltérő tényállás megállapításának. A másodfokú bíróság a Be.351.§ (1) és 352.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel kötve van az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz, amennyiben az első fokú ítélet megalapozott, illetve a másodfokú bíróság nem tartja szükségesnek további bizonyítás lefolytatását, mivel a vád tárgyává tett cselekmény tekintetében új tény, vagy új bizonyíték nem merült fel. Sem a vádlott, sem a védője nem jelöltek meg olyan körülményt, amely miatt további bizonyítási eljárás lefolytatása vált volna szükségessé és az iratok tartalma, vagy ténybeli következtetés alapján sem merült fel a vádlott felmentésének lehetősége. Mindezekre figyelemmel az első fokú ítéletben megállapított tényállást a másodfokú eljárásban is irányadónak kellett tekinteni.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a közbizalom elleni bűncselekményét. E tekintetben a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság jogi indokolásával. A vádlott azon cselekményével, hogy olyan igazolást állított ki, melynek tartalma hamis volt, és ez az igazolás felhasználásra került, megvalósította a Btk.276.§ (1) bekezdésébe ütköző magánokirat-hamisítás vétségét.

Az elsőfokú bíróság a vádlott közélet tisztasága elleni bűncselekményének minősítésekor azonban részben tévedett. A megállapított tényállás alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott magatartásával - a jogellenes kapcsolatok számára figyelemmel - 6 rb., és ebből 3 esetben folytatólagosan, költségvetési szerv önálló intézkedésre jogosult dolgozója által elkövetett vesztegetés büntetét valósította meg. A vádlott ugyanis működésével kapcsolatban kért, illetve fogadott el előnyt, amely részben pénz, illetve egyéb dolog volt. Az elsőfokú bíróság ítéletének 42-44. oldal 3. bekezdéséig írt jogi indokolással a másodfokú bíróság egyetértett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott beosztásából adódóan munkaköri beosztásából és egyéb jogosítványiból levezetődően önálló intézkedésre jogosult személynek minősült. Az ezzel kapcsolatban adott jogi okfejtése helytálló. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor nem fogadta el a vádlott azon védekezését, hogy a részére adott előny szokásos baráti ajándéknak tekinthető. Jogi álláspontját alátámasztja a BH 1996/573. számon közzétett eseti döntés.

A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a vádlott üzletszerűen valósította meg a terhére rótt közélet tisztasága elleni bűncselekményt. A Btk.137.§ 9. pontja szerint üzletszerűen követi el a cselekményt, aki ugyanolyan, vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Az üzletszerűség fogalma a bűnözéssel, mint életformával szemben kíván védelmet nyújtani. A kialakult bírói gyakorlat szerint nem csak annak a terhére lehet megállapítani az üzletszerűséget, akinek egyetlen, vagy fő jövedelem forrása a bűncselekmény elkövetése, hanem annak a terhére is, aki rendes kereső foglalkozással rendelkezik, azonban bűncselekmények elkövetése révén rendszeres mellékjövedelemre kíván szert tenni. Az elsőfokú bíróság ítéletének 44. oldal 4. bekezdésében foglalkozik az üzletszerűség minősítő körülményének megállapításával, azonban arra csupán egy mondattal utal. Nem indokolja meg, hogy a vádlott amellett, hogy hivatásos katonaként közszolgálatban állt, ezért rendszeres jövedelemmel rendelkezett, miből lehet arra következtetni, hogy korrupciós kapcsolatait jövedelmének rendszeres kiegészítésére használta fel.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállása alapján nem látta megállapíthatónak az üzletszerűség törvényben írt feltételeinek fennállását. A

vádlott 2002-2004. között valósította meg a terhére rótt vesztegetéseket, 6 jogellenes kapcsolat került feltárássra. A több rendbeli elkövetés önmagában nem nyújthat alapot az üzletszerűség megállapítására, amennyiben nem lehet ítéleti bizonyossággal következtetni a rendszeres mellékjövedelem szerzés célzatára. A másodfokú bíróság ezért e minősítő körülmény megállapítását mellőzte és a vádlott közélet tisztasága elleni cselekményeit a Btk.252.§ (1) bekezdésébe ütköző 6 rb. - ebből 3 esetben folytatólagosan - költségvetési szerv önálló intézkedésre jogosult dolgozója által elkövetett vesztegetés büntetnének minősítette.

A vádlott terhére, büntetésének súlyosítása érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, ugyanakkor a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéssel egyetértett.

A vádlott önhibáján kívül rendkívül hosszú idő óta áll büntetőeljárás hatálya alatt, a terhére rótt bűncselekményeket közel 10 évvel ezelőtt valósította meg. A másodfokú bíróság enyhébben minősülő bűncselekmény megállapítását látta indokoltnak a vádlott terhére, a halmazati büntetésre is figyelemmel a vádlottal szemben kiszabható büntetési tartam 1-7 és fél évig terjedő szabadságvesztésre csökkent. A másodfokú bíróság ezért eltúlzottnak találta a vádlottal szemben kiszabott 3 évi szabadságvesztést is, ezért a büntetést 2 évi börtönbüntetésre enyhítette.

A másodfokú bíróság azonban nem látott lehetőséget a szabadságvesztés felfüggesztésére, figyelemmel a bűncselekmények tárgyi súlyára és a büntetés általános céljára. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a 2 évi börtönbüntetés és a 2 év közügyektől eltiltás, a helyesen alkalmazott pénzmellékbüntetéssel együttesen alkalmas a büntetési célok elérésére. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság annak az összegnek az elkobzásáról, amely a vádlott által kapott vagyoni előny értéke volt.

A másodfokú bíróság megállapította a Be.148.§ (3) bekezdése alapján, hogy a vádlott érdekében letett 5 millió Ft óvadék a vádlott börtönbüntetés letöltésének megkezdését követően visszajár.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő működésével összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be.338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. április 24.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. április 24.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Tóth Mihályné
tisztviselő